

poniedziałek, 28.09.2026

TARCZA SERCA JEZUSOWEGO ODC 8

XXXTARCZA SERCA JEZUSOWEGO

ODCINEK 8

XXJAK PRZYJĄĆ TARCZĘ SERCA PANA JEZUSA?

Przygotowanie – zawierzenie – błogosławieństwo – życie

Historia – źródła – duchowość – nabożeństwo

XXSŁOWO BOŻE

„Synu, daj Mi swe serce.” (Prz 23,26)

XXMYŚL ODCINKA

Przyjęcie Tarczy nie polega przede wszystkim na założeniu znaku na szyję. Polega na świadomym powiedzeniu Jezusowi: „Moje życie należy do Ciebie”.

XXWPROWADZENIE

Przez siedem odcinków poznawaliśmy Tarczę.

Jej źródła.

Jej historię.

Znaczenie symboli.

Rozwój znaku.

Niebezpieczeństwo traktowania jej jak amuletu.

Historię ludzi, którzy nosili znak Serca Jezusa w chwilach pokoju i próby.

Teraz dochodzimy do pytania bardzo praktycznego: **Jak przyjąć Tarczę?**

Czy wystarczy ją kupić?

Czy trzeba ją poświęcić?

Czy potrzebna jest specjalna modlitwa?

Czy przyjęcie Tarczy powinno być poprzedzone spowiedzią?

Czy trzeba uczestniczyć we Mszy Świętej?

Czy każdy może ją przyjąć?

A przede wszystkim: **co naprawdę dzieje się w chwili jej przyjęcia?**

Najprostsza odpowiedź brzmi: **nie zaczynamy od Tarczy.**

Zaczynamy od Jezusa.

Bo Tarczę można otrzymać w kilka sekund.

Ale zawierzenie jest decyzją serca.

❌❌1. NAJPIERW RELACJA, POTEM ZNAK

Wyobraź sobie obrączkę ślubną.

Sama obrączka nie tworzy małżeństwa.

Można ją kupić.

Można ją założyć.

Można ją nawet nosić każdego dnia.

Ale jej znaczenie wypływa z czegoś znacznie głębszego: **z przymierza osób.**

Podobnie jest z Tarczą.

Sam metal czy materiał nie tworzy więzi z Jezusem.

Znak staje się naprawdę ważny wtedy, gdy wyraża coś, co dzieje się w sercu człowieka.

Dlatego właściwa kolejność brzmi:

Najpierw Jezus.

Potem zawierzenie.

Dopiero potem znak.

To chroni nas przed potraktowaniem Tarczy jako przedmiotu posiadającego własną moc.

XX2. CO TO ZNACZY „ZAWIERZYĆ SIĘ SERCU JEZUSA”?

Słowo „zawierzenie” jest często używane w duchowości.

Ale co właściwie oznacza?

Nie oznacza: „Od dzisiaj nic złego mi się nie wydarzy.”

Nie oznacza: „Jezus spełni wszystkie moje plany.”

Nie oznacza: „Oddaję Mu problemy, więc nie muszę już podejmować decyzji.”

Zawierzenie oznacza: „**Jezu, uznaję Cię za Pana mojego życia.**”

Czyli: chcę słuchać Twojej Ewangelii, chcę wracać do Ciebie po grzechu, chcę podejmować decyzje w świetle Twojej woli, chcę pozwolić Ci przemieniać moje serce, chcę należeć do Ciebie zarówno wtedy, gdy życie jest łatwe, jak i wtedy, gdy przychodzi krzyż.

Papież Franciszek, przypominając wcześniejsze nauczanie Kościoła, mówi o poświęceniu się Sercu Chrystusa jako o **ofiarowaniu i związaniu siebie z Jezusem Chrystusem**. Ostatecznie bowiem wszelka cześć oddawana Jego Sercu jest skierowana ku samemu Chrystusowi.

To jest istota.

Nie oddaję się przedmiotowi.

Oddaję się Jezusowi.

XXX3. CZY TRZEBA SIĘ PRZYGOTOWAĆ?

Jeżeli Tarcza ma być znakiem świadomego zawierzenia, dobrze jest się do jej przyjęcia przygotować.

Nie dlatego, że musimy „zasłużyć” na Tarczę.

Nie dlatego, że Jezus przyjmie nas dopiero wtedy, gdy będziemy idealni.

Ale dlatego, że ważne decyzje warto podejmować świadomie.

Tak jak nie przygotowujemy się do sakramentu małżeństwa wyłącznie przez wybór obrączek, tak nie powinniśmy przygotowywać się do przyjęcia Tarczy jedynie przez wybór medalika.

Przygotowanie powinno pomóc odpowiedzieć na pytanie: **Czy wiem, co chcę powiedzieć Jezusowi przez ten znak?**

Osobiście pragnę zachęcić do przygotowania przez rekolekcje W szkole Serca Jezusa, które sam przygotowałem, kiedy w mojej parafii, w której jestem proboszczem miało odbyć się Zawierzenie i przyjęcie Tarczy.

Rekolekcje znajdziecie pod tym linkiem

<https://trinitatis.pl/czytelnia/a-w-szkole-serca-jezusa-początek-formacji,3>

Zachęcam do tego aby wyliczyć sobie 33 dni od pierwszego piątku miesiąca albo od tego dnia w którym ma się odbyć Zawierzenie w parafii i przez te dni rozważać każde wezwanie z Litanii do Najświętszego Serca Pana Jezusa z powyższych rekolekcji. I 34 dzień to dzień Zawierzenia.

✠✠4. POZNAJ ZNACZENIE TARCZY

Pierwszym przygotowaniem jest zrozumienie.

Dlatego właśnie powstał ten cykl.

Zanim przyjmiesz Tarczę, dobrze wiedzieć:

- skąd wyrasta ten znak,
- czym jest duchowość Najświętszego Serca,
- co oznaczają znajdujące się na Tarczy symbole,
- dlaczego Tarcza nie jest amuletem,
- czym różni się znak wiary od magicznego przedmiotu,
- do jakiego życia zaprasza.

Bo świadomie przyjęty znak ma znacznie większy sens niż coś otrzymanego jedynie dlatego, że „inni też mają”.

✠✠5. SPOWIEDŹ – POWRÓT DO SERCA

Czy przed przyjęciem Tarczy trzeba iść do spowiedzi?

Nie należy przedstawiać spowiedzi jako mechanicznego warunku ważności znaku.

Ale jeśli przyjęcie Tarczy ma być **odnowieniem życia z Jezusem**, sakrament pokuty jest jednym z najpiękniejszych sposobów przygotowania.

Bo zawierzenie nie jest tylko powiedzeniem: „Jezu, chroń mnie.”

Jest również: **„Jezu, chcę wrócić do Ciebie.”**

Spowiedź oczyszcza serce.

Przywraca relację.

Pozwala rozpocząć na nowo.

Nie chodzi o perfekcję.

Chodzi o pojednanie.

Dlatego, jeśli człowiek jest świadomy grzechu ciężkiego, pojednanie z Bogiem jest czymś znacznie ważniejszym niż sam moment otrzymania Tarczy.

XX6. EUCHARYSTIA – SERCE ZAWIERZENIA

Jeśli jest taka możliwość, przyjęcie Tarczy warto połączyć z Eucharystią.

Dlaczego?

Bo całe nabożeństwo do Najświętszego Serca prowadzi do **żywego Chrystusa**.

Nie wystarczy nosić Jego znak.

Chrześcijanin jest zaproszony, aby przyjmować samego Jezusa.

W Komunii Świętej dzieje się coś nieskończenie większego niż założenie medalika.

Chrystus daje nam siebie.

Dlatego pięknym momentem zawierzenia może być modlitwa po Komunii:

„Jezu, Ty dajesz mi całego siebie.

Dzisiaj również ja chcę oddać Tobie całe swoje życie.”

Wtedy zewnętrzny znak otrzymuje właściwe miejsce.

Jest odpowiedzią na dar, który otrzymujemy od Chrystusa.

XX7. AKT ZAWIERZENIA

Serce przyjęcia Tarczy znajduje się właśnie tutaj.

Nie w założeniu medalika.

W słowach wypowiedzianych do Jezusa.

Akt zawierzenia który odmawiamy to tekst **wg Św. Małgorzaty Marii Alacoque**

Ja N. oddaję i poświęcam siebie Najświętszemu Sercu Pana Jezusa Chrystusa; moją osobę i moje życie, moje uczynki, trudy i cierpienia, aby odtąd jedynie czci, miłowa i wielbi to Serce.

Mocno postanawiam należeć całkowicie do Niego i czynić wszystko z miłości ku Niemu, wyrzekając się z całego serca wszystkiego, co by Mu się mogło nie podobać.

Ciebie, o Najświętsze Serce, obieram jako jedyny przedmiot mojej miłości, jako obrocę mego życia, jako ratownika mego zbawienia, jako lekarstwo na moją słabość, jako naprawienie wszystkich błędów mego życia i jako pewne schronienie w godzinę mej śmierci.

O Serce Jezusa pełne dobroci, bądź moim usprawiedliwieniem wobec Boga Ojca i odwróć ode mnie Jego sprawiedliwe zagniewanie.

O Serce pełne miłości, w Tobie pokładam całą moją ufność, ponieważ obawiam się wszystkiego ze strony mojej skłonności do czynienia zła, natomiast spodziewam się wszystkiego od Twojej dobroci.

Wyniszczone we mnie wszystko to, co może cię Tobie nie podobać, albo sprzeciwiać. Niech Twoja czysta miłość tak głęboko przeniknie moje serce, abym nigdy nie zapomniał(a) o Tobie, ani bym odrzucony(a) od Ciebie, o to błagam Cię przez Twój dobroć.

Niech imię moje będzie zapisane w Tobie, ponieważ pragnę, aby najwiśkszym moim szczęściem i radością było to, że i umieram jako Twój wierny sługa. Amen.

Zawierzenie nie oznacza: „Rozwiąż moje życie za mnie.”

Oznacza: „**Prowadź moje życie.**”

XXX8. MOMENT PRZYJĘCIA TARCZY

Po akcie zawierzenia można przyjąć Tarczę.

Kapłan lub osoba prowadząca może wręczyć ją, wypowiadając krótkie słowa, na przykład:

Przyjmij znak Najświętszego Serca Jezusa.

Niech przypomina Ci, że należysz do Chrystusa

i jesteś wezwany do życia Jego Ewangelią.

Można następnie wspólnie odpowiedzieć:

Najświętsze Serce Jezusa – ufam Tobie.

albo:

Jezu cichy i pokornego Serca – uczyni serce moje według Serca Twego.

Sam sposób wręczenia nie jest najważniejszy. Jeśli w parafii nie ma Zawierzenia to zawsze można pójść do Proboszcza i zaprosić go do tego aby coś takiego zorganizował w parafii, a jeśli nie to, po Komunii św. Po mszy włożyć tarcze samemu.

Najważniejsza jest świadomość: **przyjmuję znak relacji, którą chcę przeżywać.**

XX9. BŁOGOSŁAWIEŃSTWO TARCZY

Przedmiot pobożności może zostać pobłogosławiony.

Katechizm przypomina, że błogosławieństwa należą do sakramentaliów. Są modlitwą Kościoła, która kieruje człowieka ku Bogu i pomaga uświęcać różne okoliczności życia.

Ale znów musimy bardzo jasno powiedzieć: **błogosławieństwo nie nadaje metalowi magicznej mocy.**

Kościół nie „ładuje” przedmiotów energią.

Błogosławieństwo: wychwala Boga, prosi o Jego dary, modli się za osobę korzystającą z danego przedmiotu, kieruje jego używanie ku wierze i świętości życia.

Katechizm przypomina również, że sakramentalia nie udzielają łaski w taki sposób jak sakramenty; przez modlitwę Kościoła **przygotowują człowieka do jej przyjęcia i współpracy z nią.** (KKK 1670).

To niezwykle ważne. Łaska pochodzi od Boga.

XXX10. CZY TARCZĘ TRZEBA NOSIĆ NA SZYI?

Nie.

Można ją nosić na szyi.

Przy sobie.

Umieścić w domu.

W miejscu modlitwy.

W samochodzie.

Istotne nie jest położenie przedmiotu.

Istotne jest jego znaczenie.

Jeżeli ktoś nosi Tarczę na piersi, może pięknie nawiązywać do dawnej tradycji małych wizerunków Najświętszego Serca noszonych **blisko własnego serca.**

Ale człowiek, który nie może albo nie chce nosić jej na szyi, nie jest przez to mniej zawierzony Jezusowi.

Zawierzenie znajduje się w sercu, nie na łańcuszku.

XX11. CZY KAŻDY MOŻE PRZYJĄĆ TARCZĘ?

Tarcza nie jest odznaczeniem dla ludzi doskonałych.

Nie jest nagrodą za świętość.

Nie jest również znakiem członkostwa w elitarnej grupie.

Jeżeli ktoś pragnie bliżej żyć z Jezusem i rozumie chrześcijański sens znaku, może przyjąć Tarczę jako pomoc w swojej drodze wiary.

Ale dobrze, aby nie czynił tego wyłącznie: z ciekawości, ze strachu, bo „wszyscy biorą”, albo dlatego, że ktoś obiecał mu nadzwyczajną ochronę.

Najpiękniejszym powodem jest prosty: „**Chcę należeć do Jezusa.**”

XX12. PRZYJĘCIE TARCZY NIE JEST META

To chyba najważniejszy punkt całego odcinka.

Może istnieć pokusa, aby myśleć: „Przygotowałem się.” „Zawierzyłem.” „Przyjąłem Tarczę.”

„Gotowe.”

Nie.

Właśnie wtedy **zaczyna się droga.**

Tak jak obrączka nie jest końcem małżeństwa, ale początkiem wspólnego życia, tak Tarcza nie jest zakończeniem zawierzenia.

Jest początkiem życia: bliżej Eucharystii, bliżej modlitwy, bliżej Słowa Bożego, bliżej spowiedzi,

bliżej drugiego człowieka, bliżej Serca Jezusa.

Franciszek przypomina, że poświęcenie się Sercu Chrystusa ma prowadzić także do misyjnej miłości: miłość otrzymana od Jezusa ma przechodzić przez nasze życie ku innym ludziom.

Czyli: **nie wystarczy nosić Serce Jezusa.**

Trzeba zacząć **żyć Jego Sercem.**

XXJAK MOŻE WYGLĄDAĆ PRZYGOTOWANIE?

Możemy zebrać całą drogę w kilku prostych krokach.

1. POZNAJ

Dowiedz się, czym jest Tarcza i co oznacza.

2. ZATRZYMAJ SIĘ

Zapytaj, dlaczego chcesz ją przyjąć.

3. POJEDNAJ SIĘ

Jeżeli potrzebujesz – skorzystaj z sakramentu pokuty.

4. SPOTKAJ JEZUSA

Jeśli możesz – uczestnicz w Eucharystii i przyjmij Komunię Świętą.

5. ZAWIERZ

Świadomie powierz swoje życie Sercu Jezusa.

6. PRZYJMIJ ZNAK

Nie jako amulet, ale jako przypomnienie przynależności do Chrystusa.

7. ŻYJ

Niech zawierzenie zacznie być widoczne w twojej codzienności.

XXPROPOZYCJA AKTU ZAWIERZENIA PRZY PRZYJĘCIU TARCZY

Po odmówieniu Litanii do Serca Pana Jezusa należy odczytać powyżej zamieszczony Akt Zawierzenia według słów św. Małgorzaty Marii

XXZATRZYMAJ SIĘ

Zanim kiedyś przyjmiesz Tarczę – albo jeśli już ją nosisz – odpowiedz sobie dzisiaj na jedno pytanie:

Co dla mnie oznacza powiedzieć Jezusowi: „Należę do Ciebie”?

Nie odpowiadaj szybko.

Może to oznacza zmianę jakiejś decyzji.

Może powrót do modlitwy.

Może spowiedź.

Może przebaczenie.

Może zakończenie czegoś, co oddala cię od Boga.

Może przyjęcie obowiązku, przed którym uciekasz.

Bo prawdziwe zawierzenie zawsze prędzej czy później dotyczy życia.

Pozostań przez chwilę w ciszy.

XXMYŚL DO ZAPAMIĘTANIA

Nie przyjmuję Tarczy po to, aby Jezus należał do mojego planu. Przyjmuję ją jako znak, że moje życie chcę oddać Jego prowadzeniu.

XXZAKOŃCZENIE

Przyjęcie Tarczy może być bardzo prostą chwilą.

Kapłan błogosławi znak.

Człowiek wypowiada akt zawierzenia.

Otrzymuje Tarczę.

Zakłada ją.

Ale to, co najważniejsze, jest niewidoczne.

Dzieje się w sercu.

To właśnie tam człowiek mówi: „**Jezu, chcę należeć do Ciebie.**”

I dlatego najlepiej nie pytać: „**Jak zdobyć Tarczę?**”

Ale: „**Jak przygotować serce, aby świadomie ją przyjąć?**”

Bo Tarczę można otrzymać w jednej chwili.

Uczenie się życia zawierzeniem trwa całe życie.

❖❖W KOLEJNYM ODCINKU

❖❖Jak żyć po przyjęciu Tarczy?

To będzie być może najważniejszy praktyczny odcinek całego cyklu.

Bo można przyjąć Tarczę.

Można ją nosić.

Można umieścić ją w domu.

A po kilku tygodniach przestać ją zauważać.

Dlatego odpowiemy na pytanie: **Co powinno zmienić się w moim życiu, skoro powiedziałem Jezusowi: „Należę do Twojego Serca”?**

Porozmawiamy o:

- codziennej modlitwie,
- Eucharystii,
- spowiedzi,
- pierwszych piątkach,
- adoracji,
- wynagrodzeniu,

- decyzjach,
- relacjach,
- i o tym, jak sprawić, aby Tarcza nie została tylko na piersi, ale weszła do serca.

❖❖❖ ŹRÓDŁA

Pismo Święte: Prz 23,26; Mt 11,28–30; J 15,1–17; Rz 12,1–2.

Katechizm Kościoła Katolickiego, KKK 1667–1672 – sakramentalia i błogosławieństwa; szczególnie **KKK 1670**: sakramentalia przez modlitwę Kościoła przygotowują wiernych do przyjęcia łaski i współpracy z nią.

Franciszek, encyklika *Dilexit nos*, 24 października 2024 r., szczególnie część dotyczącą poświęcenia się Sercu Chrystusa i misyjnego wymiaru tej duchowości; konsekracja oznacza ofiarowanie i związanie siebie z Jezusem Chrystusem oraz prowadzi do przekazywania Jego miłości innym.

Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, *Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii* – Kościół błogosławi przedmioty pobożności, aby przypominały wiernym o miłości Boga i prowadziły do spójnego świadectwa chrześcijańskiego życia.